

...Co je na této situaci nejvíc odstrašující je fakt, že moderní medicína a farmakologické společnosti, které za ní stojí, tento stav „trvale nemocného pacienta“ ve skutečnosti preferují, shledávají ho maximálně výnosným! ...

V lednu 1992 jsme se tedy se Světlanou ocitli ve velmi nejisté situaci mezi nebem a zemí, dalo by se říct. Těch nemnoho peněz, které jsem dostával od pacientů, jsme utráceli velmi opatrně. Mimoto, pacienty jsem neměl každý den, zpočátku jen jednoho nebo dva a další dva, kteří platili skrze kancelář Mr. Harrisona se objevili na konci ledna. Avšak tyto peníze jsem mohl dostat až o měsíc později a navíc, po odečtení všech daní a výdajů si Harrison bral čtvrtinu sumy za své „služby“.

Byli jsme proto nuceni šetřit na všem včetně jídla. Jednou za několik dnů jsme jezdili s Georgem nebo Marshou do obchodu a nakoupili suroviny na několik dní. V USA bylo kuřecí nejlevnější maso a hovězí nejdražší, jehož nejlepší kousky stály 18 až 25 dolarů za libru (435 gramů). Po pravdě, ani Světлана ani já jsme tento druh masa neměli rádi a fakt, že kuřecí bylo nejlevnější, se nám velmi hodil, protože kuřecí jsme oba dva měli rádi. Zpočátku jsme zkoušeli kupovat různé řeznické výrobky, párky a klobásy. Regály obchodů byly různými druhy doslova přecpány a vše vypadalo velmi atraktivně a chutně (hlavně po zkušenostmi s prázdnými regály sovětských obchodů), ale když jsme toto „krásné“ jídlo ochutnali, touha jíst ho podruhé velmi brzy vyprchala – vše nám přišlo bez chuti. Pokusili jsme se mezi touto hojností najít něco, co by se dalo jíst, ale nepodařilo se nám to. Proto jsme se velmi rychle vydali cestou samoobsluhy – nakoupili jsme suroviny a připravovali si jídla podle našich chutí.

Avšak to, co jsme připravovali, bylo také po chuti dětem: byly překvapené, jak dobré věci jdou udělat z pro ně obvyklých věcí. Často nastaly situace, kdy jsme večer přišli a těšili se na kuřecí stehýnka z předchozího dne jen abychom zjistili, že si to už „namířily“ rovnou do dětských žaludků. Děti jsou děti, ale tyto „zmizelé“ kuřecí stehýnka byly náš oběd a večeře zároveň a někdy jsme takto museli nedobrovolně držet půst. A ráno jsme měli „fantastickou“ sumu deset dolarů každý, podle našeho předtím vzájemně odsouhlaseného „rozpočtu“, které jsme mohli utratit podle libosti, například za střední kolu a francouzské hranolky. Někdy jsem si koupil konzervy zeleného hrášku nebo kukuřice, které jsem měl velmi rád a Světлана zbožňovala banány a často si je kupovala. Její motto tehdy bylo: „Jez banány – kdy jsi viděl tlustou opici?!“ Kupovala si dva nebo tři banány, takže o nějakém banánovém občerství nemohla být ani řeč. Ale mě to motto připadalo velmi vtipné a často jsem o něm vtipkoval...

V kanceláři jsem neměl práci déle než dvě nebo tři hodiny denně, ale nespěchal jsem vrátit se zpět do Georgova domu, protože existovalo několik důvodů. Zpočátku nám přišlo všechno strašně zajímavé a chtěli jsme poznat centrum San Francisca. Mě zajímala primárně hi-tech elektronika, auta a starožitnosti. Světlaniny zájmy byly auta, starožitnosti a ... všechno ostatní, což je pro ženu naprosto normální. Tehdy jsme mohli být jen pozorovatelé, většinu času nakupujíc „pohledem“. V této situaci bylo zvláště nepříjemné, když jsme (stejně jako se to dělo i dalším) vstoupili do toho či onoho obchodu a ihned se objevil(a) prodavač/ka a „zdvořile“ nám začal nabízet

svou pomoc. Jejich „zdvořilost“ byla tak neodbytná a neupřímná, že jsme se snažili opustit takové obchody tak rychle, jak to bylo možné.

Bylo to velmi nepříjemný pocit, když jste vešli do obchodu jen si něco prohlédnout a neměli jste peníze ani chuť si něco kupovat, ale ocitli jste se v situaci, kdy vám prodavač ihned začal neodbytně vnucovat produkt, který jste buďto nepotřebovali nebo jste na něj v ten moment neměli peníze. Taková situace byla pro nás ponižující, zvláště když jsme nevědomky vešli do obchodu s velmi drahým zbožím pro smetánku a prodavač se na nás a také mnoho jiných lidí začal dívat s tak zdvořilým úsměvem, že i já, který jsem nikdy nebyl příznivcem fyzických zákroků, jsem často cítil touhu vymazat ten uštěpačný úsměv ze “zdvořilé” fyziognomie. Jistě, ovládl jsem se, a jak jsem se dozvěděl později, udělal jsem velmi dobře, protože kdybych neovládl své nutkání, “ublížený” personál by mě ihned dotáhl k soudu navzdory tomu, že jsem tehdy nic neměl!

Proto jsme našli útočiště ve velkých obchodech, kde bylo hodně lidí a prodavači nenaháněli zákazníky. Dávali jsme jim přednost ještě z jednoho důvodu. Zůstávat déle na ulici bylo velmi nepohodlné. Ačkoliv jsme nosili teplé oblečení a podle ruských měřítek nebyla zima, studená vlhkost z oceánu velmi rychle pronikla až ke kostem a ve velkých obchodech jsme se pokoušeli trochu ohřát.

Důvodem našeho zdánlivě podivného chování bylo to, že jsme v několika týdnech začali zřetelně pociťovat Marshinu rostoucí podrážděnost ohledně naší přítomnosti v domě. Na jedné straně je důvod takového podráždění naprosto přirozený: s cizími lidmi v domě se člověk ve svém domě nemůže cítit jako doma, uvolnit se apod. Na druhé straně, často jsem pracoval s celou rodinou – Georgem, Marshou, jejich dvěma dětmi, Věrou Ivanovnou a dalšími členy rodiny a nikdy mi nikdo za mou práci nezaplatil!

Marsha měla rakovinu a “koš” přidružených problémů. Byla velmi slabá, rychle se unavila a kvůli tomu hodně spala. George měl poškozenou nosní chrupavku, takže nemohl po větší část života dýchat nosem. Všechny pokusy americké medicíny o nápravu selhaly, včetně chirurgických. Děti byly neustále nachlazené a měly kvůli stafylokokové infekci dost oslabený imunitní systém. Tvořil se jim hnis okolo míchy a mozku, bránil normálnímu fungování organismu a negativně se projevující na jejich mentálních schopnostech. Po mém zásahu u tříletých dětí vycházel půl roku hnis ven přes nosohltan.

Když jsem Orbelianovi poznal lépe, dozvěděl jsem se některé věci. Než se Věra Ivanovna svěřila s Bechtěrevovou nemocí, která je považována za nevléčitelnou, “do mých rukou”, její manžel, Harry Orbelian, zaplatil za její léčbu v různých zařízeních v Evropě a USA přes tři sta tisíc dolarů, a léčba **byla bez jakéhokoliv výsledku!** A já jsem ji vyléčil jednou provždy! Až dodnes nemá jakékoliv příznaky této choroby, a to jí bude už 90 let! Jistě, její klouby nejsou v takové formě, jako když jí bylo třicet, ale stála chodí po svých a o dost lépe, než mnoho Američanů mladších než ona. Nepodstoupila operaci výměny kyčelního kloubu, čemuž se po sedmdesátce téměř žádný Američan nevyhne!

Jinými slovy, co jsem pro tuto rodinu skutečně udělal bylo vyjádřeno v penězích

rovno (při skromných odhadech) ceně několika domů, v jakém jsme byli přijati. Pochopení tohoto pro nás udělalo situace ještě tíživější. Z toho důvodu jsme já a Světlana “rozvíjeli” své znalosti města San Francisco do bodu, kdy jsme byli promrzlí na kost a stěží jsme mohli únavou chodit. Naštěstí byl Georgův dům velmi blízko Muni (metro) stanice jménem Forest Hills. Situace se komplulovala tím, že jsme neznali dobře město ani jazyk, já zvláště. Během našeho toulání městem jsme se pokoušeli příliš nevzdálit od té či oné zastávky a najít správnou cestu zpět z neznámých oblastí do ulic, které jsme již znali.

Téměř vždy se nám to bez problémů povedlo. Avšak několikrát jsme se ocitli v nebezpečných čtvrtích. V San Franciscu stejně jako v jiných amerických městech upravené ulice někdy přiléhají k těm, které téměř připomínají slumy: na začátku devadesátých let byla jednou z takových ulic Market Street, jedna z nejdelších ulic v San Franciscu. Vypadala více jako avenue než jako běžná ulice: v každém směru byly tři pruhy a uprostřed byl velký prostor se zastávkami pro taxíky a pod ním byla hlavní linka metra. Na severu této ulice byly nejdražší obchody a módní budovy s kanceláři různých firem. Ale na jižním konci, když se člověk dostal jen o jeden blok ulic dále, dostal se do oblasti obývané hispánci a černochoy. Nemám žádné předsudky vůči lidem jakékoliv barvy pleti, jak by mi rádi připsali mí kritikové, kteří jen hledají něco, co by mohli rozmáznout. K jejich velkému smutku je musím zklamat! Barva číkoliv kůže pro mě nemá význam, ale člověk samotný ano! Mimoto, když jsme do Ameriky dorazili, nemohl jsem mít žádné rasové předsudky z jednoho důvodu – nikdy předtím jsem se s lidmi jiných ras nesešel.

Jednoho dne jsme během toulání městem přešli Market Street a dostali se od ní trochu na jih, a vše se prudce změnilo! Všude byly odpadky, vše co mohlo být zlomeno nebo rozbito, bylo. Nebyla tam jediná telefonní budka, v které by zůstal telefon. Všude byly obscénní nápisy (fakt že byly obscénní, a jejich význam, jsme zjistili mnohem později). Z úzkých uliček mezi domy s chatrnými dveřmi na nás vanul pach moče; lidé byli oblečeni velmi ledabyly, oči mnoha z nich vypadaly jako oči drogově závislých; bylo tam mnoho špinavě vypadajících hotelů; mnoho křiklavě oděných žen a většina z těchto lidí měla černou barvu kůže.

Když jsme se tam dostali, nějakou dobu jsme pokračovali dále, nerozumíc ničemu. Vše bylo velmi podivné a lidé se na nás podivně dívali. Po provedení “průzkumu”, nenalézajíc nic zajímavého, jsme se tedy vrátili zpět. Když jsme se zeptali George na to, co jsme viděli, byl velmi překvapen, že jsme se odtamtud dostali bez jakýchkoliv problémů. Nemohli jsme pochopit proč, tak nám vysvětlil, že existuje mnoho čtvrtí, kam by běloch raději vůbec neměl chodit a když už se tam nějak ocitne, měl by se co nejrychleji pokusit odamtud zmizet: přinejlepším mohl být zbit a okraden a přinejhorším zabit a nikdo by nenašel jeho tělo! Dokonce policie se těmito místům pokud možno vyhýbala, zvláště v noci, a pokud se tam vypravili, šli ve velkých skupinách a maximálně ozbrojení!

To nás velmi překvapilo. Ve skutečnosti jsem za patnáct let svého pobytu v USA nikdy neviděl, že by kdokoliv obtěžoval černou osobu v bílé čtvrti, bez ohledu na to, jak byla oblečená a jak byla cítit, zda to byl bezdomovec nebo vážený

podnikatel, každý se mohl v čtvrtích bělochů pohybovat bez omezení a nikdo ho neobtěžoval nebo nediskriminoval podle barvy kůže. Spíše se všichni bílí Američané báli zasáhnout proti černochovi v bílé čtvrti, i když se choval výtržnicky! Nikdo nechtěl být nařknut z rasové diskriminace, protože by byl vláčen po soudech a “vydojen” na maximum. To pro nás bylo opravdu zvláštní!

To byl tedy první případ, kdy jsem se dozvěděl o rasovém problému v USA, který podle amerických masmédií neexistuje. Ale on existuje! Avšak dnes je tam rasová diskriminace proti bělochům, bez ohledu na to, jak podivně to může znít, je to pravda! Raději dají zaměstnání černochovi, nebo homosexuálovi nebo lesbičce, namísto bělochovi normální sexuální orientace! Profesní schopnosti a zkušenosti kupodivu vůbec nehrají roli, hlavní je fakt, že odmítnutí černocho nebo člena nějaké menšiny znamená automaticky žalobu, nařknutí z diskriminace, buďto rasové nebo sexuální, což může vyústit ve ztrátu milionů dolarů ve prospěch “poškozené” osoby: čím větší společnost, tím větší suma! Je šokující, že o profesní způsobilost uchazeče se nikdo nezajímá. Jaká obrovská deformace společnosti! ...

Jednou byl jsem osobně svědkem a, ve skutečnosti, měl podíl na událostech, které potvrdily defekt v lidském svědomí a jednání. Stalo se to o několik měsíců později, kdy už se mi podařilo změnit podmínky, v nichž jsme se po příletu do USA ocitli. Jednoho dne jsme se Světlanou stáli frontu na pizzu. Byli jsme v centru města, ve světově proslulé Powell Street s jejími tramvajemi vyrobenými na počátku tohoto století, které jsou tak populární mezi turisty a filmaři. Pizzerie byla (a nejspíš stále je) blízko Union Square, centrálnímu náměstí San Francisca, blízko místa, kde je slavná točna tramvají. Stáli jsme ve frontě a čekali na pizzu, která byla pečena přímo na místě, před našima očima. Člověk si mohl objednat různé druhy pizzy s sebou nebo si koupit jeden či dva dílky a sníst je ještě horké rovnou na místě.

Takže, Světlana stála přede mnou s kabelkou přes rameno a ... viděl jsem černou ruku velmi zručně se dobývající dovnitř a vytahující peníze. V kabelce bylo asi dva tisíce dolarů. Když jsem viděl, jak je někdo krade, ihned jsem chytil zloděje za ruku. Byla to černoška, která upustila část peněz na zem a začala utíkat. Zvedl jsem bankovky, vrátil je Světlaně a zeptal se, zda je to vše. Ukázalo se, že se zlodějce podařilo pár set dolarů nechat. Pustil jsem se za ní, doběhl ji a chytil za ruku. Načež se stalo něco pro mě naprosto neočekávaného. Začala ječet že jsem rasista a že ona může také mít několik set dolarů a začala volat policii. Kolem se začal sbíhat dav. Moje angličtina kulhala na obě nohy a čekal jsem těžkosti, pokud bych musel situaci jasně popsat v případě, že by přišla policie. Také jsem chápal, že bych nebyl schopen dokázat, že ty peníze ukradla. Takže jsem se, myslíc si v duchu “do háje s tím”, vrátil za Světlanou.

Chtěl bych o černých Američanech říct několik dalších slov.

Mluvil jsem s několika reprezentanty této rasy kteří poctivě pracovali, byli to velmi příjemní lidé, a zde je, s čím se mi svěřili: ukázalo se, že je “jejich” lidé považují za zrádce, protože pracují!!! Podle jejich konceptů znamenala práce zradu, zradu rasových zájmů a jejich “bratři” je považovali za “zaprodance” bílých! Jaká perverzní logika! To nebyl jediný případ tohoto druhu, na který jsem narazil. Zmíním

se o nich později, nyní budu pokračovat ve vyprávění...

Toulali jsme se převážně centrem San Francisca a níže v přístavu, kde bylo mnoho obchodů, galerií a muzeí, restaurací a dalších objektů zájmu. Ze začátku jsme byli spíše pozorovatelé, ale pamatuji, když jsme poprvé vyzkoušeli vařené kraby. Na několika místech je prodávali přímo na ulici. V SSSR jsem jedl krabí maso jen z konzervy a to ještě jen několikrát v životě, protože krabí maso, prodáváno v dvěstěpadesáti gramových konzervách, bylo v sovětských dobách šíleně vzácné a otvíralo se výhradně při významných svátcích. Takže můžu říct, že jsem jedl krabí maso jen velmi zřídka, jen jsem jeho chuť cítil na rtech. Také jsem měl rád krabí tyčinky, imitaci krabího masa udělanou z ryb, hlavně tresek, ale i na tuto imitaci se stály v obchodech hodinové fronty.

Zde jsme tedy byli – v rybářském přístavu (Fisherman's wharf) v San Franciscu a prodávali tu vařené kraby rovnou na ulici a připravovali je rovnou před našima očima. Vybrali jste si kraba, oni na několika místech prolomili krunýř, vy jste si vzali horké máslo, sedli si ke stolu rovnou u stánku a začali jste „extrahovat“ ještě horké krabí maso zpod krunýře za použití speciálních kleští a, namáčeje je v másle, dávali jste si kousky masa do úst a ...bylo to vynikající. Avšak když vařený krab vychladl, došlo k dramatické změně v chuti, která pak nesnesla srovnání s horkým. Když jsme jedli horkého kraba poprvé, chuť nás velmi překvapila – nemělo to nic společné s masem z konzervy... nechal jsem se trochu unést naší „gurmánskou“ zkušeností; vraťme se tedy k situaci na konci ledna 1992, která byla vše, jen ne růžová. Jedinou věc, kterou bych chtěl dodat je, že jsme si mohli dovolit kraby navzdory velmi omezenému rozpočtu: byli velmi levní, protože každý den do vezli do přístavu novou várku...

Cítili jsme, jak Marshino podráždění den ode dne roste. Pokoušeli jsme se zůstat v domě co nejméně a když jsme se večer vraceli, snažili jsme se rychle vklouznout do „naší“ místnosti a neukazovat se bez zvláštního důvodu. Větší část času před ulehnutím k spánku jsme zasvětili sledování filmů. George neměl kabelovou televizi a dal nám přenosnou televizi se zabudovaným videopřehrávačem, takže jsme mohli každý večer sledovat filmy z půjčovny. Výběrem filmů jsme byli ohromeni! V SSSR jsem čas od času kupoval filmy na videokazetách, hlavně fikci, mysticismus a historii, ale ti, kdo pamatují tehdejší časy, budou jistě vědět, jak špatné kvality a mizerného překladu byly. Jistě, když neznáte jazyk, bude vám každý překlad připadat správný, ale když jsem začal rozumět anglicky, začal jsem si uvědomovat, jak nepřesně a špatně byly přeloženy, jak mnoho barev, emocí a odstínů významů kvůli tomu obecně uniklo!

Majíc k dispozici takovou záplavu nejrůznějších filmů v nádherné kvalitě, půjčovali jsme si science-fiction, mysticismus a jednoduše ty, které se nám líbily a dívali jsme se, dívali jsme se, dívali jsme se. Avšak byl zde „malý“ problém – nerozuměl jsem ani slovu, které se linulo z obrazovky, ale chtěl jsem velmi mnoho! Silná touha porozumět podstatě a pozorné sledování dění na obrazovce postupně přinášelo své ovoce. Mnoho dění na obrazovce bylo velmi jasné; mnoho objektů bylo povědomých a když slyšíte jméno toho či onoho objektu v cizím jazyce mnohokrát

po sobě, mozek začne vytvářet sémantické asociace s jejich jmény v mateřském jazyce, po nějaké době je vytvořen paralelní systém a vy neočekávaně začnete cizímu jazyku rozumět den ode dne více...

Celý leden 1992 byl ve znamení nejistoty. Jistě, bylo i mnoho příjemných momentů, hlavně v souvislosti s naším obdivováním krásné přírody v okolí San Francisca, z čehož byla nejvíce ohromující majestátnost oceánu! Ani Světlana ani já jsme předtím oceán neviděli, jež se ukázal být něčím naprosto úžasným, zvláště když jste nad závratnou propastí sledující, jak se vlny s neskutečnou silou rozbíjejí o skály a tříští se na všechny strany do myriád kapek a vy cítíte každou částičkou duše dech oceánu. Říká se, že oceán je nejkrásnější při východu a západu slunce. O východu slunce nad oceánem nemůžu říct nic a ne proto, že nemám v lásce brzké vstávání (když je třeba, vstanu v jakoukoliv dobu bez nejmenších problémů, bez ohledu na to, jak pozdě jsem šel spát). Háček je v tom, že východ slunce může být sledován pouze na východním pobřeží omývaném Atlantikem; avšak často jsem sledoval „zanoření“ nebeského tělesa do vln Pacifiku.

Pro sledování jsme našli úžasné místo: skalnatý mys severně od Golden Gate Bridge, který vyčníval do oceánu. Je tam pozorovací místo, kde se cítíte, jako byste byli uprostřed oceánu. Vlny se tříští o žulové skály na miliardy kapek, které jiskří jako drahokamy barvené barvami duhy v paprscích zapadajícího slunce, a přes tento neuvěřitelný výjev se třpytí duha, krása čehož je velmi podmanivá; ztratíte smysl pro čas a necháváte se unášet zvuky vln, nabíhajících znovu a znovu do sveřepých skal, což vám dává zapomenout na existenci civilizace a cítíte sounáležitost s prvotní přírodou! Pomalu zapadající slunce se stává s každou minutou růžovější, vytvářejíc dojem, že se ve vlnách oceánu ochlazuje a slabne. Vzduch okolo něj se začne třepotat; posilující iluzi ponoření a vypadá to, jako by se oceán chystal kolem slunce začít vřít. O několik momentů později už vidíte jen kraj slunce ... několik dalších momentů ... a slunce v hloubkách oceánu kompletně zmizí! Toto výjimečné představení mě vždy překvapilo, bez ohledu na to, kolikrát jsem ho pozoroval: vždy jsem zažíval pocit ponoření se do pohádkové přírody ...

Byli jsme také okouzleni Golden Gate Parkem, hlavně Světlana. Tento vynikající park, vytvořen na písčité neobdělávané půdě, shromáždil rostliny z téměř celého světa. Na jednom místě rostou zelení hosté z Evropy, Afriky, Austrálie, Ázie a severní a jižní Ameriky a stačí ujít jen několik set metrů a dostanete se z afrických džunglí do amazonských pralesů. Světlana si nejvíce zamilovala japonskou zahradu: stromy a keře pohádkových forem, šepotání vody, pohádkové krajinky s vodopády, mosty, malými malými říčkami a jezírky, v kterých se pomalu vznášeli majestátní kapři Koi. Jediná věc, kterou jsme obdivovat nemohli, byla japonské třešeň v rozkvětu, protože na toto přírodní představení bychom museli čekat dva měsíce – japonská třešeň kvete v březnu a my se nacházeli v kompletní nejistotě na konci ledna...

Jednu lednovou neděli nás Georgův otec, Harry Orbelian, pozval do své vily. V jeho městském domě jsme již byli a toto bylo prvně, co nás pozval do své vily v Sonomě. Bylo to také naposled během celého našeho šestnáctiletého pobytu v USA a

já ani Světlana ohledně toho necítíme žádnou lítost, protože to byla osoba, která nevyvolávala zrovna nejvřelejší city a budoucnost náš postoj jen potvrdila. Vila byla situována na břehu Ruské řeky nedaleko Fort Ross. Tak se stalo, že jsme se v Americe ocitli na ruské půdě, která se stala ilegálně teritoriem USA, ale to je na jiný příběh. Avšak musím se svěřit, že je to velmi zvláštní pocit: opustili jsme SSSR a ocitli se znovu na ruské půdě, ačkoli okupované. Není to zajímavá hra osudu? Ačkoliv země byla ruská, svět okolo nás byl pro nás podivný a teprve čekal na objevení; a kupodivu mě fakt, že se každý na každého usmíval a když zachytili váš pohled, téměř vždy řekli “Hi!”, učinil veselejším a ačkoliv naše problémy nikam nezmizely, nikdy jsem nebyl pesimista a byl jsem upřímně rád, že kolem vidím usměvavé lidi...

Takže, jednu neděli v druhé půli ledna 1992 jsme byli hosty ve vile hlavy rodiny Orbelianů. Pán domu se ukázal jako pohostinná osoba, ukázal nám vilu a pověděl nám o svém osudu, jež byl velmi pestrý a bohatý. Ukázalo se, že jeho matka byla zanícený bolševik a aktivně se podílela na “zavedení” sovětské moci v Arménii. Její bratr byl nějakou dobu místním velitelem ČEKY a místní rodiče jeho jménem strašili děti. Ve zkratce, Harryho rodiče měli to nejužší spojení s krvavým terorem, který přišel do zemí Ruské říše. Po revoluci se stali novou “elitou”: jejich rodina žila v paláci, jež předtím patřil Alfrédu Nobelovi, měli sluhy a všechny znaky panského života, proti němuž tak zarputile bojovali. Ale jednoho dne byli jeho rodiče zatčeni a on a jeho starší bratr byli zbaveni života v paláci a ocitli se na ulici. Všichni přátelé a téměř všichni příbuzní s k nim obrátili zády. Musel to být jistě těžký úděl, zvláště pro děti. Ukázalo se, že v tomto konkrétním případě mohli popravit na vlastní kůži vyzkoušet osud, jež připravili tolika jiným, jež připravili o život a majetek, nicméně s jedním rozdílem: oni přišli o něčí jiný majetek, kdežto oni sami ho brali právoplatným vlastníkům!

Děti samozřejmě nemůžou být viněny z toho, co udělali jejich rodiče, ale nevyhodili jejich rodiče spoustu rodin s dětmi z jejich domů, v nichž se narodili a žili v míru, a velmi často byli tyto děti buďto zabity společně s jejich rodiči nebo zemřely v sibiřských koncentračních táborech nebo během deportací. Na rozdíl od většiny dětí ruské šlechty eliminovaných bolševiky, bratrům Orbelianovým se podařilo katastrofu svých životů, které začaly tak honosně, přežít. K jejich cti je třeba říct, že je to nezlomilo a oba dva toho v životě dosáhli hodně. Staršímu se to podařilo díky talentu a mladšímu díky jeho podnikavému duchu. Během druhé světové války byl tlumočnickem a byl zajat, když sloužil ve štábu generála Vlasova. Když byla válka u konce, ocitl se v Americké okupační zóně, kde potkal svou budoucí ženu která, jako mladá vzdělaná žena (byla absolventka Charkovského lékařského institutu), byla odvečena z Charkova do Německa do pracovního tábora, který se po válce také ocitl v americké okupační zóně. Obávala se návratu do vlasti, aby se neocitla v dalším koncentračním táboře, tentokrát sovětském, i když nebyla ničím vinna. V Americe spojili své osudy a přežili spolu mnoho těžkostí, díky Harryho podnikavému duchu a připravenost k čemukoliv uspěli v nalezení svého místa na slunci. Když se přestěhovali do San Francisca, Harry začal pracovat jako vrátný v Harm's, slavném

obchodu pro bohaté, a velmi rychle prošel všemi pozicemi a stal se ředitelem pobočky.

Abych trochu přiblížil jeho obchodní metody, chtěl bych čtenáře seznámit s příběhem, který nám sdělil a který se týká způsobu, jak Harry přišel ke svému prvnímu domu. Neměl tehdy peníze na zaplacení splátky za dům a tak vypsals dva nekryté šeky na dva tisíce dolarů, což byla tehdy velká suma. Pro srovnání: tehdy byl plat padesát dolarů týdně považován za velmi slušný. Tedy, koupil kompletně zařízený dům i s nábytkem. Zároveň našel kupce pro nábytek za dva tisíce dolarů a v den, kdy dostal klíče od domu, nábytek prodal novému majiteli a ihned šel nabyté dva tisíce dolarů vložit na účet, takže když přišel požadavek na proplacení šeků, vše bylo v pořádku. Využil faktu, že proplacení šeku obvykle zabere dva nebo tři dny, ale vypsáný šek je platný ihned. To byla „operace“, o níž nám majitel vily hrdě vyprávěl, stejně jako o tom, jaké „velké ryby“ jeho vilu navštívily, včetně Michaila Gorbačova v době, kdy byl tajemníkem ÚV KSSS a později prezidentem SSSR. Avšak ani já ani Světlana jsme u této příležitosti nedali najevo přílišné nadšení, navíc jsme ani jeden nepili alkohol, takže jsme Harrymu v této aktivitě nemohli dělat společnost. Z těch či oněch důvodů nás do své vily již nikdy nepozval, což nás ani v nejmenším nemrzelo, ačkoliv byla jeho vila situována na krásném místě...

Mezitím, mezi řetězem příjemných a ne tak příjemných, pro naši duši, událostí, "obecná" situace zůstávala stejná. Pacienti, které jsem přijímal přes kancelář Mr. Harrisona platili skrze pojišťovny a peníze nemohly být očekávány dříve než za měsíc nebo dva. Bylo to divné: pracoval jsem každý den a peníze byly účtovány za každé sezení, ale platba měla přijít až za měsíc. Nebýt dvou pacientů, kteří platili hotově, situace by byla kritická. Ale ačkoliv nechodili každý den, umožnilo nám to „udržet se nad vodou“ a zachovat si důstojnost.

Během této neveselé doby nastalo několik celkem zvláštních událostí. Jednoho dne na začátku února 1992 jsme seděli na terase Georgova domu a bavili se, a konverzace se postupně stočila na téma, odkud jsem přišel k mým „neuvěřitelným“ schopnostem a hlavně, jaké byly jejich manifestace. Začal jsem hovořit o tom, jak jsem si celkem dlouhou dobu nemyslel, že se mi děje něco zvláštního a podivné události nepřipisoval svému působení, ale jednoduše náhodě a štěstí. Když jsem „nashromáždil“ dostatek takových „náhod“, začal jsem nevolky přemýšlet o jejich „nahodilosti“, zvláště když jsem porozuměl, že ostatním se podobné věci nedějí. Zmínil jsem se o pár případech, kdy má podvědomá touha měla vliv na počasí a začaly se dít „zázraky“: když jsem potřeboval letět, mlha se rozplynula přesně na dobu letu, nebo déšť přestal nebo začal, apod.

Když to George slyšel, najednou navrhl, abych „zorganizoval“ malý deštík v San Franciscu a Kalifornii. Ukázalo se, že tam byly velká sucha po **šest let**, téměř nepršelo a stát musel kupovat vodu od okolních států, aby zabránil panice. Také v Kalifornii existovaly přísné limity na spotřebu vody, cena vody vyletěla do nebes a mnoho lidí bylo přinuceno drasticky omezit spotřebu a omezovali ji i ti, kdo neměli problém s penězi. Řekl, že když mohou lehce ovlivňovat počasí na podvědomé úrovni, proč nezkusit přivolat déšť vědomě a nezavlažit šest let vyprahlou zemi. Bylo to

řečeno napůl v žertu, myslím, že George tomu, co jsem řekl, nevěřil, nicméně to řekl a musel jsem na to nějak reagovat.

Tehdy jsem ještě vždy spěchal každému skeptikovi vše dokázat, doufajíc, že se daná osoba „probudí“ a uvidí cestu k pravdě! Mimoto, vždy mě velmi ranilo, když někdo pochyboval o tom, že mluvím pravdu. Když víte, že říkáte pravdu a někdo si myslí, že jste buďto šílenec nebo snílek, nebo to nejhorší – lhář, vzdeme se ve vás vlna rozhořčení a touhy dokázat pravdu. Naneštěstí se nezměnilo nic, navzdory tomu, že jsem tisíckrát dokázal všechno každému, kdo o to požádal. Mládí je mládí – teprve s věkem jsem pochopil, že není nutné někomu něco dokazovat. Prostě jen děláte to, co musíte dělat, a to je ten nejlepší důkaz. Ve skutečnosti jsem nedělal nic kvůli něčemu souhlasu nebo uznání, ale protože mě k tomu ponoukalo mé srdce, má mysl a mé porozumění. V Georgeově otázce byla zároveň naděje a pochybnosti a já jsem považoval za nutné dokázat správnost mých tvrzení. Takže jsem začal jednat a v několika minutách se objevily mraky a začalo pršet.

Touto dobou jsem jasně chápal, že když „vymačkám“ vodu z masy vzduchu na jednom místě, vytvořím problém na jiném. Eliminování sucha na jednom místě bych ho vytvořil na jiném a to nebylo řešení problému. Moderní vědci dělají přesně toto, rozprašují nejrůznější katalyzátory do vzdušných proudů, což způsobí srážky tam, kde potřebují, a dehydrované vzdušné proudy se pohybují dále „prázdné“ – na dalších územích z nich nemá co pršet. Takový postup jsem považoval a stále považuji za nepřijatelný a k vyřešení problému sucha jsem aplikoval dramaticky odlišné postupy. Za prvé, rozhodl jsem se zabránit dešťům nad oceánem a modifikovat vzdušné proudy tak, aby vodu „nesly“ až nad kontinent a vyprázdnily se na vyprahlou zem. Za druhé, pokusil jsem se iniciovat syntézu vody z primárních hmot, nebo, jak to dnes vědci nazývají, z temné hmoty.

Je velmi pravděpodobné, že tehdy zaúčinkovaly obě metody, protože pršet začalo ihned, zatímco donáška vláhy vzdušnými proudy z oceánu by nějakou dobu trvala. Fakt, že déšť začal téměř ihned a nebyl doprovázen poryvy větru indikoval, že jsem „jednoduše“ vyvolal syntézu vody nad celým státem Kalifornie, protože na to, aby se takové množství vody přemístilo nad celou oblast vzdušnými proudy je třeba čas, i kdyby se jednalo o hurikány s rychlostí větru přes dvě stě kilometrů za hodinu.

Když začalo jemně mžít jen pár minut po mém zásahu, George opět napůl v žertu pověděl: „A to je vše, co můžeš udělat?“

Světlana se k němu připojila a já jsem, cítíc se trochu zasažen, „šlápl na plyn“. Výsledek byl ten, že začalo pršet velmi intenzivně: začaly padat velké těžké kapky, jejich množství se s každou vteřinou zvětšovalo a za chvíli byla průtrž mračen. George a Světlana přestali s popichováním, ale neměl jsem na jejich slova takto reagovat. Hlavní věc byla, že jsem pracoval na odstranění sucha nad San Franciskem a celou oblastí Kalifornie a uspěl jsem! Pršelo **všude**, nejen v San Franciscu. Ale protože jsem reagoval a déšť v San Franciscu zesílil, k zesílení došlo všude: silný déšť se přeměnil v průtrž mračen, a kde byla průtrž mračen, nastaly malé povodně! Mělo to vážné následky například v Jižní Kalifornii, Los Angeles: takové množství vody v tak krátkém čase rozbahnilo zemi a mnoho domů postavených na úbočích

kopců se začalo sesouvat...

Od té doby až do mého odjezdu z USA nebyly v Kalifornii žádné problémy s vodou, a nejen tam; státní úřady přestaly kupovat vodu od okolních států (což ušetřilo miliardy dolarů); vodní nádrže byly stále plné; nepršelo jen v zimě, jak tomu bylo před našim příjezdem odjakživa, ale během celého roku, což se ihned projevilo na přírodě: vše bylo téměř celý rok zelené, nejen během sezóny dešťů; omezení na spotřebu vody byla odvolána, atd.

Někdo to může nazvat jednoduše náhodou, ale sucha do Kalifornie, a nejen tam, přišly opět po mém odjezdu z USA a každým rokem postihovaly větší oblast. Ale, jistě, toto je také „náhoda“! Vzpomínám si na jeden vtip, mající s touto situací souvislost. Jednoho dne přijde muž k doktorovi a povídá, „Byl jsem opilý na mol, spadl jsem z devátého poschodí a nezlomil jsem si ani jednu kost!“. Doktor odvětlí, že je to jen náhoda. Za nějaký čas přijde muž znovu a opět řekne, že opilý na mol spadl z balkónu v 9. patře a že se mu opět nic nestalo. Doktor opět odvětlí, že je to jen náhoda. Za nějaký čas se muž objeví znovu a řekne, že se mu to stalo potřetí. Doktor se na něj podívá a odvětlí: „A toto je, můj příteli, již pravidlo!“

Věci, které jsem dělal a které stále často dělám jdou nad rámec pochopení většiny lidí, ale zároveň při nich nastávají velmi materiální jevy, o nichž se může každý přesvědčit a „osahat“ si je bez ohledu na to, zda on nebo ona **rozumí**, čeho jsou důsledkem. Jestliže se na podstatu věcí podíváme zblízka, můžeme si všimnout, že drtivá většina lidí nerozumí dokonce ani principům, podle nichž fungují zcela běžné předměty a přístroje, například televize, ale přesto tito lidé nepopírají jejich existenci. Jestliže „zapátráme“ ještě trochu hlouběji, můžeme vidět že ti, kteří prohlašují, že daným věcem, například televizi, rozumí, vědí ve skutečnosti jen o trochu více než ti, jež neví vůbec nic, a jen na čistě popisné úrovni, k čemuž došli na základě aplikace pravidla palce (a pravé ruky) a sérií testů a zkoušek, nikoliv tím, že by skutečně chápali podstatu procesů, k nimž dochází. Nejpodivnější na tom je, že tento stav věcí je pohodlný téměř pro všechny!

V případě mých akcí je naopak **jedna věc** pro většinu vysoce nepohodlná: že na základě mých znalostí a používání síly myšlenky, já, lidská bytost, dělám věci, které technokratická civilizace není a nikdy nebude schopna dělat! Ale to, co dělám, je více než skutečné a co je více důležité, dovoluje **skutečné** a nepodmíněné použití nyní, ne po smrti, jak slibuje většina světových náboženství.

Je neuvěřitelné, jak sociální parazité pomocí jejich perverzního systému a masivní propagandy zdeformovali lidské vědomí a přivedli člověka do mentálního stavu otroka, implantují myšlenku, že člověk je slabý a bídny jak tvář tvář přírodě, tak těm, kdo mu vládnou, majíc požehnání od Boha, a proto nemají otroci právo zpochybňovat jejich moc a tím i je samotné. Ale všichni „Bohové“ slibují otrokům, že se vše dobré stane až **po smrti!** Není to pohodlná pozice: „Bůh“ je připraven „pomoci“ lidem jen po jejich smrti, kdy už žádnou pomoc nepotřebují, protože po smrti se člověk ocitne v poněkud jiných podmínkách, přesněji řečeno jeho duch se ocitne, a je znovu inkarnován ve fyzickém těle a nepamatuje si nic z minulých životů.

Sociální parazité použili právě tento jev, když vytvořili náboženství, podle

kterého je lidský život určen právě na odčinění hříchů bez ohledu na to, zda jsou skutečné nebo fiktivní, a nelze-li hřích nalézt (ale člověk trpí), znamená to, že ho Bůh podrobuje zkouškám, aby zjistil sílu jeho víry v Něj. Ale zároveň si člověk může ověřit pravdivost těchto tvrzení a získat „náhradu“ za prošlé utrpení až **po smrti!** Je to definice kruhem: aby si člověk ověřil, že náboženská dogmata jsou pravdivá, musí zemřít, ale když zemře, znovu se narodí a nebude si o předchozích životech nic pamatovat! Není to z psychologického hlediska ideální sociální zbraň klamu? Člověku je dána „mrkvička“, na kterou nikdy nebude schopen dosáhnout! Ale on si ji velmi přeje a snaží se tak usilovně, jak jen může, nechápajíc že tato „mrkvička“ je podvod vytvořený právě na to, aby člověku **navždy** zabránil zvolit si cestu, jež by ho zavedla na úroveň tvoření, jež by mu umožnila vyřešit všechny jeho problémy navždy a bez jakéhokoliv „Boha“. Byl by schopen řídit svůj osud a hlavně, což je nejdůležitější, nést břemeno odpovědnosti na svých vlastních ramenou namísto jeho přesouvání na nějakého „Boha“, který nebyl schopen po mnoho generací ukázat své schopnosti a nenaplnil sliby, které v jeho jméně dali sociální parazité.

To je důvodem (a je ještě mnoho dalších důvodů, o nichž se zmíním později) proč je vše co jsem já, člověk a nikoliv „Bůh“ vykonal, potlačováno, ačkoliv ti u moci vědí velmi přesně, co a kdy jsem vykonal! Uvědomují si, že kdyby to ti, které oni tak mazaně proměnili v otroky věděli a pochopili by, kdo a proč jim vymyl mozek a **kdo je ve skutečnosti kdo**, přestali by být otroky a zbavili by se svých okovů. Potom by „vyvolení“ museli říct sbohem své „vyvolenosti“, která ve skutečnosti **nikdy neexistovala!** Opět se nechávám unášet svým filozofováním: první měsíce v Americe nebyli nijak zvlášť radostné a můj návrat k této době mě nechtěně naladil na filozofické myšlenky. Dovolte mi tedy pokračovat...

Uběhl celý leden a polovina února a situace byla pořád stejná. Přinesl jsem si do Ameriky nedokončený rukopis mé první knihy. Také jsem nakreslil množství ilustrací a jednoho dne následoval Georgovi rady a zašel do kanceláře počítačové firmy. Zaměstnanec mi vysvětlil, jak mohou převést mé kresby do digitální podoby, což bylo nezbytné pro knižní publikaci. Dokonce jednu ilustraci naskenoval a ukázal mi výsledek. Výsledek na monitoru se mi moc nelíbil, ačkoliv ilustrace na papíře byla podle mého názoru velmi v pořádku. Po skenování byly po celém obrázku viditelné stopy tuhy, což vytvářelo dojem, že ilustrace je umazaná. Takže, digitální forma mých kreseb se mi nezamlouvala. Když jsem to řekl grafikovi, prohlásil, že mohou obrázek vyretušovat a dokonce mi ukázal, jak by se to dělalo. Výsledek vyretušování obrazu se mi také nelíbil, požádal jsme nicméně George aby se zeptal, kolik by stálo naskenovat a vyretušovat dvacet kreseb, které jsem již měl.

Grafik rychle spočítal počet nutných hodin práce apod. a oznámil, že by to nestálo méně než pět tisíc dolarů. Tehdy jsem neměl ani na to, abych nám pronajal byt, ale získal jsem kompletní obrázek o tom, co s kresbami může udělat digitální vybavení a o ceně a došel k závěru, že bude mnohem lepší si počítač a potřebné vybavení koupit a naučit se s ním dělat, než vyzhazovat peníze oknem. Ale to byly jen vyhlídky do budoucna, zatím mi v kapsách svištěl vítr a ta situace mi byla protivná ...